

første har det danske forsvar ingen interesse i at have klyngeammunition, som ikke er pålidelig. Dette ville stride mod den måde, hvorpå vores soldater i nutidige og fremtidige operationer søger at bidrage til den hurtigst mulige genopbygning af de områder, hvor vores soldater er indsat.

For det andet vil jeg gerne fremhæve, at Danmark faktisk råder over en såkaldt EOD-rydningskapacitet, som vil kunne indsættes, såfremt Danmark skulle vælge at indsætte et klyngevåben i en operation. Dermed vil det være muligt at reducere risikoen for, at uskyldige kommer til skade efter kamphandlingernes ophør, idet en EOD-rydningskapacitet netop finder og fjerner ikke sprængt ammunition.

Sluttelig vil jeg gerne berøre Norge. Der har blandt politikere, ngo'er og journalister været en stor interesse for Norges holdning i denne sag, og det er indtrykket, at Norge i den senere tid er begyndt at bevæge sig på området. Jeg har således fået oplyst, at den aktuelle norske holdning til klyngeammunition er, at Norge endnu ikke har truffet endelig beslutning om destruktion af deres klyngeammunition, at Norge ikke går ind for et totalt forbud mod alle typer ammunition, der kan defineres som klyngeammunition, og at Norge ikke har fraskrevet sig muligheden for at blive forsvaret af andre landes styrker med netop klyngeammunition.

Kl. 13:11

Formanden:

Tak til forsvarsministeren. Og så er det udenrigsministeren for besvarelse.

Kl. 13:12

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil i forlængelse af forsvarsministerens bemærkninger godt knytte nogle kommentarer til de aktuelle internationale forhandlinger om klyngeammunition, som Socialdemokratiet jo netop efterlyste kommentarer til. Det fortalte jeg allerede på Udenrigsudvalgets møde den 17. april 2008 i et åbent samråd, der redegjorde jeg for regeringens position i forhandlingerne, så det følgende vil selvfølgelig ikke være nogen overraskelse for dem, der overværede samrådet.

Som det fremgår af regeringens analyse af klyngeammunition af 1. april 2008, pågår der i øjeblikket to forskellige internationale forhandlingsforløb om klyngeammunition, for det første forhandlingerne inden for FN's konvention om konventionelle våben – det er forkortet til CCW – og for det andet Osloprocessen, der foregår i et parallelt forløb, men uden for EU-regi.

Lad mig først redegøre for Osloprocessen. Denne proces blev påbegyndt i februar 2007, på et tidspunkt, hvor der ikke var fremdrift i forhandlingerne inden for FN og CCW vedrørende klyngeammunition. Målet med Osloprocessen var derfor fra begyndelsen at etablere et internationalt forbud mod de typer af klyngeammunition, der forvolder uacceptabel skade på civilbefolkningen, sådan som det også skrives direkte i optakten. Det svarer så til de formuleringer, som Folketinget vedtog både i 2004 og 2007, og derfor har den danske regering hidtil været indstillet på også at deltage i denne alternative proces. Imidlertid lægger det nu fremlagte konventionsudkast ikke blot op til et forbud mod de typer af klyngeammunition, der forvolder uacceptabel skade på civilbefolkningen, men mod alle typer af klyngeammunition.

Som det fremgår af regeringens analyse og af Folketingets vedtagelser, arbejder man fra dansk side på at få forbudt de klyngevåben, der forvolder uacceptabel skade på civile. Det er fortsat efter regeringens opfattelse den farbare vej.

Det centrale er, at vi får forbudt og begrænset brugen af utidssvarende og upålidelige typer af klyngeammunition, og at et forbud også kommer til at gælde for de lande, der faktisk anvender dem. Et internationalt forbud får reelt en meget begrænset effekt, hvis ikke det støttes af de lande, der råder over, og som bruger de typer klyngeammunition, der kan forvolde uacceptabel skade på civilbefolkningen. Det er på den baggrund efter regeringens opfattelse en afgørende svaghed ved Osloprocessen, at de væsentligste klyngevåbenproducerende og -besiddende lande, nemlig USA, Kina, Rusland, Indien, Pakistan, Brasilien og Israel, slet ikke deltager i Osloprocessen.

Det skyldes først og fremmest, at Osloprocessen som nævnt lægger op til et meget vidtgående forbud mod alle typer af klyngeammunition, og forsvarsministeren har jo forklaret problemerne med dette oplæg.

For en række lande, herunder navnlig flere NATO-lande, er der væsentlige problemer i det udkast til en regulering, der nu er fremlagt i Osloprocessen. Flere lande finder, at forbuddet rammer alt for mange typer ammunition og ikke kun dem, der har vist sig at være problemet.

Derudover volder spørgsmålet om interoperabilitet – altså at de forskellige hære kan arbejde sammen – betydelige problemer. Det vil sige, at samarbejdet mellem forskellige styrker udsendt i de samme militære operationer enten bli-